

Р Е Ш Е Н И Е №153

гр.Перник, 04.05.2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично съдебно единадесети април две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова

Слава Георгиева

при секретаря **Т.М.** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник – **прокурор Румяна Стефанова**, като разгледа докладваното от **съдия Иванова к.н.а.х.д.№131/2012 г.** по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение № 69 от 24.01.2012 г. по н.а.х.д. № 1832/2011 г. Районен съд, гр.Перник е потвърдил наказателно постановление № 1219 от 20.07.2010 г. на ВНД Началник отдел „ООРП“ при Областна дирекция на МВР гр. Перник, с което на П.Й.С. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лв., на основание чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, с "лишаване от право да управлява МПС" за срок от два месеца.

В законния срок против решението е постъпила **касационна жалба от П.Й.С..** Жалбоподателят излага подробни твърдения за неправилност на въззивното решение, поради допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон. Оспорва установената от РС-Перник, фактическа обстановка и твърди, че скоростта на неговия автомобил не е констатирана с годно техническо средство. Иска отмяна на постановеното решение и съответно на наказателното постановление. Алтернативно претендира прилагане на по-благоприятен закон влязъл в сила след издаване на атакуваното НП.

Ответникът по жалбата – ВНД Началник отдел “ООРП” при ОД на МВР гр. Перник, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура гр.Перник, счита жалбата за неоснователна, извършеното нарушение за доказано и пледира оставяне в сила решението на РС, гр.Перник, с което е потвърдено наказателното постановление. Не са налице основания и за прилагане на по-благоприятния закон, така както е поискано от касационния жалбоподател.

Административен съд Перник, след като взе предвид становищата на страните, наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.211 ал. 1 от АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима, разгледана по същество е неоснователна.

Районен съд Перник, въз основа на събраните по делото доказателства, е установил следната от фактическа обстановка: На 08.07.2010 г. около 23,50 ч., в гр.Перник, на първокласен път Е-79, км.285, посока гр.София- гр.Дупница, П.Й.С., като водач на МПС – лек автомобил с рег.№ КН 5006 АХ, при ограничение 40 км/ч въведено с пътен знак №В-26, се движи със 85 км/ч, като скоростта е установена с техническо средство-радар ТР-4, с № 329, фиксиращ скорост, дата и час.

На същата дата е съставен и акт за установяване на административно нарушение № 1219, с който жалбоподателят се е запознал. Акта е подписан от нарушителя и в него не са отразени възражения. Въз основа на съставения акт, компетентният административно

наказващ орган е издал НП № 1219/10 от 20.07.2010 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд е приел, че жалбоподателят е осъществил състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП /в приложимата към този момент редакция на закона/, във вр. с чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, като се е движил с превишена скорост от 85 км/ч при максимално допустима - 40 км/ч. След като е обсъдил размера на кумулативно наложените санкции, съдът е приел, че същите са правилно определени от административно-наказващия орган и е потвърдил изцяло наказателното постановление.

Административен съд-Перник намира, че решението на въззивния съд е правилно, законосъобразно по същество и при неговото постановяване не са допуснати съществени процесуални нарушения.

При извършената касационна проверка не се установи наличие на грешка от страна на районния съд, във връзка с издирването и прилагането на нормите на относимия материален закон, регулиращи спорното правоотношение. Решението е съответно на разпоредбите, отнасящи се до възникването, съществуването и развитието на спорното правоотношение и неговото съдържание.

Следващите, съдържащи се в жалбата твърдения, свързани с допуснати от първоинстанционния съд процесуални нарушения във връзка с процеса на доказване също нямат основание. Твърдението, че не са изяснени обстоятелствата по установяване на нарушението не кореспондира с доказателствата събрани и обсъдени от районния съд. Напротив, районния съд в изпълнение на задължението си по чл. 13, ал. 1 от НПК да дири обективната истина е събрал и преценил доказателствата по делото, и като ги е сметнал за достатъчни, мотивирано се е произнесъл.

Нарушението е установено с техническо средство – радарен скоростомер, признат от Закона за измерванията като средство, предназначено за контрол на скоростта на моторните превозни средства. Чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП (ред. към 30.07.2009 г.) указва, че определените от министъра на вътрешните работи служби имат право при изпълнение на функциите си и за установяване на нарушенията по ЗДвП, да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на МПС-во. Използваният в настоящия случай Трафик Радар ТР4Д, видно от представените по делото доказателства, е средство за измерване от одобрен тип, преминало и последваща ежегодна проверка за техническа пригодност. От всичко това се следва, че нарушението е установено с признато и позволено от закона, годно средство за измерване. Тук е мястото да се отбележи неправилното тълкуване от процесуалния представител на жалбоподателя на текста на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП. Нормата регламентира два вида средства за установяване на нарушенията по ЗДвП: 1. технически средства (каквото е и използваното в настоящия случай) **или** 2. системи, записващи посочените данни : дата, час вкл. и регистрационния номер на автомобила. Опитите да се дерогира законовата делегация дадена на службите за контрол на движението по пътищата, да използват посочените технически средства за установяване на нарушенията по ЗДвП, с цел именно да се прецизира дейността при регистриране на нарушенията, свързани с превишаване на скоростта, не носят полза нито за нарушителите, нито за останалите участници в движението. А и въпреки твърденията си, жалбоподателят не е представил пред съда доказателства, че това не е скоростта на управлявания от него автомобил. В акта за установяване на нарушението, съставен от компетентно длъжностно лице е вписан регистрационен номер на автомобила, управляван от жалбоподателя, вписани са стойността на скоростта и превишението и акта е подписан надлежно от лицето, посочено като нарушител, с което е удостоверил съдържанието му.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по с.з. имат доказателствена сила до доказване на противното пред административнонаказващия орган. Такива действия нарушителят не е предприел, нито е представил доказателства в подкрепа на тезата си. Пред съда се изключва единствено предварително дадената доказателствена сила на редовно съставения АУАН, но не и годността му като доказателствено средство, след извършване на проверка от решаващия състав за неговата законосъобразност и относимост към спора. Затова съдът в изпълнение на задължението си да дири обективната истина, без да обвързва определени документи с предварително установена доказателствена сила, е събрал необходимите и относими доказателства, за да се произнесе.

Правилни са изводите на съда, че наказанието е определено по вид и размер и съответства на извършеното нарушение. Към момента на извършване на горното нарушение, т. е. превишаване на скоростта в населено място от над 41 км/ч, законодателят е фиксирал в нормата на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, кумулативно налагане на наказанията "глоба" в размер на 200 лв. и "лишаване от правоуправление на МПС" за срок от два месеца. Обосновани и правилни са изводите на въззивния съд, че не е налице законова възможност да бъде приложен "по-благоприятния" закон, тъй като това би довело до увеличаване размера на наложеното наказание "глоба".

Освен посоченото в мотивите на решението, основание за подобно тълкуване дава и разпоредбата на §11 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата, обн. в ДВ бр. 10 от 01.02.2011 г., който гласи, че „*За нарушенията установени до влизането в сила на този закон се прилага досегашният ред*“. След като закона не сочи дали това е приложимия пред административно наказващият орган или пред съда ред, то следва да се приеме, че се касае за цялото производство от установяване на административното нарушение до окончателното произнасяне на съответния съд или влизане в сила на наказателното постановление.

Настоящият състав намира, че целта на промените в ЗДвП е намаляване броя на пътнотранспортните произшествия и жертвите на пътя, а не създаване на по-благоприятен режим за нарушителите на ЗДвП. Така, че дори и в този смисъл, не може да се приеме, че това е по-благоприятният закон.

При разглеждането на делото, не се констатираха пороци на атакувания съдебен акт относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, поради което Административен съд- Перник намира, че касационната жалба е неоснователна и решението на Районен съд - Перник, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №69 от 24.02.2012 г. постановено по н.а.х.д. № 1832/2011 г. на Районен съд, гр. Перник, с което е потвърдено НП 1219 от 20.07.2010 г. на Началник сектор „ПП“ при Областна дирекция на МВР - Перник.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Членове: